

D R E P T U L

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Dim. G. Maxim.— *Legea nouă a Naturalizării.*
Jurisprudența Română.— *Inalta Curte de Casație și justiție secția I.*— Recurs în Casație.— Suspendarea sentinței atacată.— Aprecieri suverană a instanței de fond.
(Etti Wechsler cu Dr. Ion Sotoc Leteanu).
Secția III.— Timbru și înregistrare.— Taxe succesoriale.— Percepere.— Eaaluarea averei.— Termen.
(Minis. de Finanțe cu Moștenito II def. Gh. Cantacuzino).
Curtea de Apel din Iași, secția I.— Termen de plată.— Suspendare după legea măsurilor excepționale.— Execuție silită.— Ordonanță de adjudecare.— Nullități.— Sechestru judiciar.
(Ștefan Angelescu cu C. Miculescu).
Tribunalul Buzău, secția II.— Băuturi spirtoase.— Monopolul vânzării.— Contravenție.— Amendă.— Caracter penal.— Reviuzire.
(Miltiade P. Hociung cu Ministerul Public).

LEGEA NOUĂ A NATURALIZĂRII

Naturalizarea este un subiect ce a atras în toate timpurile atențiunea legiuitorilor, întrucât popoarele au avut grija de a nu admite cu ușurință pe străini în comunitatea lor. Astfel, legiuitorii au procedat totdeauna cu severitate în măsurile de încetățenire de teamă ca să nu facă loc între naționali unor elemente străine compromițătoare. Această tactică a fost urmată de vechea noastră Constituțiune și legile respective, care dispuneau a se acorda naturalizarea numai prin intermediul Corpurilor legiuitoare, dar care procedau anevoios și de multe ori vexatoriu prin întârzierile ce puneau în soluționarea cauzelor.

Noul legiuitor din 1924, potrivit normei create prin art. 7 al noii Constituțiuni a țării, conștient că prin sporirea populațiunii române, s'a mărit proporțional și forța etnică națională, prin alipirea la Patrie a tuturor elementelor române, a schimbat sistemul, căutând să ușureze accesul la cetățenie tuturor celor utili țării; și, în urmărirea acestui scop, a dat în competența și aprecierea puterii executive dreptul de a acorda naturalizarea.

Dar deși naturalizarea a trecut sub noua autoritate a puterii executive, ce presintă suficiente garanții de aptitudine în ocrotirea intereselor mari ale țării și în decisiunile ce le va lua asupra acestor chestiuni individuale, totuși, legiuitorul, inovând și consacrand un sistem propriu, a căutat să ia și mai multe garanții, încredințând mai înainte de a ajunge la deciziunea puterii executive, cercetarea condițiilor sub care a înțeles de a concede

naționalitatea unei Comisiuni judiciare, menită de a stabili pentru fiecare caz special, dacă candidatul la cetățenie întrunește însușirile legale sub raportul condițiilor de moralitate și a mijloacelor de existență¹⁾. În acest mod, exercitarea atributului suveranității, potrivit intereselor mari ale țării, este asigurat, întru cât pedeoparte, dacă sub raportul condițiilor legale, Comisiunea determină în scris rezultatul investigațiilor sale, în exercitarea căroro i s'a dat mijloace suficiente de cercetare; pe de alta, Consiliul de Miniștri, în suveranitatea guvernamentală ce o posedă, și după interesul vădit ce poartă pentru destinele și progresul țării, apreciază împrejurările de fapt la cererea fiecărui solicitator de cetățenie, și decide în suveran dacă poate fi primit să se bucure de drepturile politice.

Prin acest complex de atribuțiuni, legiuitorul a creat un sistem propriu, și socot a rodnică rezultate, întrucât este menit să îndepărteze neajunsurile procedurii vechi, care acorda puterii legiuitoare concesiunea naturalizării. Cel puțin, la noi, experiența îndelungată făcută cu vechiul sistem a dovedit că puterea legiuitoare este lipsită de timpul necesar cercetării cazurilor speciale de naturalizare; și, apoi, ținând seamă de organizarea ambelor corpuri legiuitoare, față cu numărul membrilor ce le compun, greutatea investigațiilor, diversitatea părerilor, s'a dovedit că ele sunt improprii de a examina aceste chestiuni speciale ce privesc drepturi personale. Și, cu drept cuvânt, zisele Corpuri fiind deprinse a se ocupa de interese generale, iese din cadrul programului lor firesc, asemenea decisiuni cu privire la persoane, ce necesită de multe ori discuțiunea în public a trecutului solicitatorilor; și, apoi, le mai lipsește și timpul de a face investigațiunile necesare, întrucât ne putem aminti cum sub vechiul regim, cererile celor ce aspirau la cetățenie zăceau ani întregi în cartioane, și cum solicitatorii și prepușii lor inunda zilnic culoarele Camerei și a Senatului, în așteptarea unui rezultat.

Este adevărat că distinși oameni de stat contestă puterii executive dreptul de a acorda naturalizarea, susținând că în mod logic naturalizarea trebuie să aparțină puterii ce reprezintă suveranitatea popu-

1). Numai încetățenirile pe care Comisiunea juridică le găsește apte de a fi primite trec în discuțiunea Consiliului de Miniștri. (art. 19 din lege).

lară, căci atare act nefiind decât admiterea unui nou membru între cetățenii unei țări, este necesar consimțământul tuturor cetățenilor spre a admite pe un străin în comunitate; ceea ce implică intervenția puterii legiuitoare, ca una ce reprezintă o atare comunitate¹⁾.

Temerea ce o au reprezentanții acestui sistem, bazați pe faptul că stăruințele și favoarea pot fi mai ușor conjurate de Adunările legiuitoare decât de puterea executivă nu poate fi privită ca întemeiată, în sistemul admis de noul nostru legiuitor, pentru că în chibzuirea sa alcătuire, investind o parte din atribuțiuni, în rezolvirea acestui însemnat act, unui organ judiciar; și, făcând astfel să coopereze mai mulți factori ai autorității publice, se accelerează procedura naturalizării, se înlătură perderile de timp pentru cei interesați și se cercetează, la trebuință, mai amănunțit trecutul solicitatorilor. Într'un cuvânt, se îndepărtează prin noul sistem, posibilitatea oricărei complezențe; urmărindu-se principiul de a se avea în vedere în acordarea drepturilor numai interesul public, care cere de a nu se deschide poarta cetățeniei celui întâi venit, și a nu fi primiți nedemni și toți acei cari pot aduce pericol siguranței publice²⁾.

Și, în fine, nu se poate zice că puterea executivă, care apreciază suveran acordarea naturalizării, în sistemul noului legiuitor, prezintă garanții mai puțin decât puterea legiuitoare, investită după vechile alcătuiri legale; pentru că celei dintâi, executivei, fiindu-i încredințate interese sociale și mai mari, ce ating ordinea publică și mersul progresiv al Statului, este inadmisibil să credem că 'i-ar lipsi și în aceste importante chestiuni grija ce trebuie s'o aibă orice instituție menită de a deschide bine ochii când este vorba de o decide asupra cetățeniei, de a introduce numai în mod meritos noi membri în comunitate, spre a nu se înjosi numele de cetățean și sentimentele patriotice, atașate unui atare titlu, ce ne este scump tuturor.

Dimitrie G Maxim
Președinte la Curtea de Apel

1) De Foleville, «La Naturalisation», pag. 4.

2) Din interesanta „Expunere de motive ce însoțește Proiectul de lege privitor la Dobândirea și Perderea Naționalității române”, datorit d-lui Ministru G. G. Mărzescu, proiect devenit lege, se poate vedea cu ce ușurință se prevalează de calitatea de cetățean român deferite categorii de persoane atât în vechiul regat cât și în provinciile liberate, fără ca să fi obținut legalmente naturalizarea sau să o fi căpătat prin efectul Anexiunii; și, cum în fața acestei situațiuni, apare necesară în interesul siguranței statului, constatarea naționalității tuturor locuitorilor, preținși că au dobândit cetățenia, în urma războiului, măsură decretată și regulamentată în mod logic prin noua lege. Dar, despre dreptul Statului de a verifica pe toți acei cari sub aparența de acte necontrolate beneficiază de cetățenia română mă voi ocupa în curând.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE

Secția I

Audiența dela 25 Februarie 1924

Președenția d-lui Gh. V. Buzdugan, Președinte

Etti Wechsler cu Dr. Ion Sotoc Leteanu.

RECURS ÎN CASAȚIE.—SUSPENDAREA SENTINTEI DEFINITIVE ATACATĂ CU RECURS.—INSTANȚA DE FOND.—SUVERANĂ APCRRIERE.—ART. 68 ÎN LEGEA INALTEI CURȚI.

Suspendarea executărei unei sentințe definitive fiind lăsată prin art. 68 din legea Curții de Casație la aprecierea instanței de fond, jurnalul prin care se admite sau se respinge cererea de suspendare, scapă de sub controlul Inaltei curți, dacă instanța de fond își motivează aprecierea sa.

No. 311.—Respins recursul făcut de Etti Wechsler contra jurnalului No. 100 0/923 al Trib. Brăila s. II, dat în proces cu D-r. Ion Sotoc Leteanu.

S'au ascultat citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier A. Alessiu; pe d-l avocat Mizrachl în susținerea recursului și pe d-l avocat Andronoiu în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Etti Wechsler, contra jurnalului No. 10,080 din 1923, al Trib. Brăila, ș. II-a, dat în proces cu Dr. Ion Sotoc Leteanu, pentru suspendare de executare;

Văzând ambele motive de casare, astfel formulate:

I) „Exces de putere și violarea art. 68 din legea Curții de Casație și Justiție.

„In adevăr, Tribunalul ne-a respins cererea de suspendare pe motiv că, nu am făcut dovada că, am depus în termen util la Inalta Curte de Casație, motivele recursului meu înregistrat la 15 Decembrie 1923.

„S'a comis astfel un exces de putere fiindcă, există la dosar certificat, că, am declarat recurs și nu se făcuse nicio dovadă contrarie că nu am depus motivele de recurs. De altfel, se violează și dispozițiunile art. 68 din legea Curții de Casație și Justiție, care cere dovada declarațiunii recursului și se comite exces de putere, atunci când se consideră ca atare o asemenea dovadă, dat fiindcă seriozitatea motivelor de recurs nu poate s'o aprecieze instanța de fond și nici dacă motivele sunt depuse în termen. Seriozitatea cererii trebuie dedusă din circumstanțele cauzei din dosarul instanței de fond”.

II) „Exces de putere și violarea art. 68 din legea Curții de Casație, pentru motivul că, seriozitatea cererii mele este discutată nu în legătură cu dreptul meu în șine, ci pentru posibilitatea pe care hotărârea mi-o dă, de a avea în schimb locuința proprietarului meu, ceace ar echivala în a forța pe locatari să primească recunoașterea de bună voie în fapt a unei hotărâri și punându-i în imposibilitate legală a urmări dreptul lor”.

Având în vedere jurnalul supus recursului, din care rezultă că, recurenta fiind obligată a evacua imobilul ocupat ca chirie, punându-i la dispoziție un alt apar-

tament, numita a atacat cu recurs în cașație sentința de evacuare ;

Că, pe baza introducerii recursului și a certificatului doveditor, a cerut suspendarea evacuării, până la judecarea recursului ; că cererea sa a fost respinsă de Tribunal pe motiv că, recurenta nu face dovada că, a depus la Greșă Curtii și motivele de casare, cerute de lege sub pedeapsa nulității recursului și că, în orice caz, apreciază că, dânsa nu rămâne fără locuință până la judecarea recursului, întrucât are dreptul a se muta în imobilul oferit în schimb, astfel că, nu este loc la suspendare,

Având în vedere că, prin motivele de recurs, se invoacă exces de putere și violarea art. 68 din legea de organizare a Curtii de Casație, pentru că instanța de fond, supune examinarea cererii de suspendare, condițiunii ca, în recursul făcut asupra fondului afacerii, să se fi depus și motivele de casare și pentru că cererea de suspendare este discutată nu în legătură cu dreptul în sine, ci în legătură cu posibilitatea de a avea o altă locuință ;

Considerând că, Tribunalul, pentru a respinge cererea de suspendare, se întemeiază pe lângă considerațiunile arătate în motivele de casare, și pe aprecierea că, nu este loc la suspendare, întrucât după aprecierea sa, recurentul nu este expus a rămâne fără locuință.

Considerând că, suspendarea executării unei sentințe definitive, este lăsată prin art. 68 din legea Curtii de Casație, la aprecierea instanței de fond,

Că, jurnalul atacat cu recurs, fiind întemeiat și pe aprecierea motivată a instanței de fond, care găsește neîntemeiată cererea de suspendare, se menține pe această apreciere, care scapă controlului Curtii de Casație și face ca, recursul să fie neîntemeiat,

Pentru aceste motive, respinge,

Secția III

Audiența dela 21 Ianuarie 1924

Președinția d-lui D. G. Tăzlăuanu, președinte

Ministerul de Finanțe cu Moștenitorul def. Gh. Cantacuzino.

TIMBRU ȘI ÎNREGISTRARE.—TAXE SUCCESORALE.—PERCEPERE.—EVALUAREA AVEREI.—ELEMENTE NECESARE.—TERMEN.—ART. 63. LEGEA TIMBRULUI.

Potrivit art. 63 din legea timbrului, Fiscul este în drept a-și percepe drepturile sale la întreaga avere succesorală atunci când va fi în măsură să-și adune toate elementele necesare pentru facerea acestei evaluări, întrucât legea nu-i impune nici un termen fatal pentru exercitarea acestui drept.

No. 40.— Admis recursul făcut de Ministerul de Finanțe contra sentinței Trib. Ilfov, Secția III, No. 600 din 1923, dată în proces cu moștenitor defunctului Gh. Cantacuzino.

S'au ascultat: d-l avocat C. Marinescu-Gheorghe, din partea recurentului, în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat Al. Bilciu-escu, din partea intimăților, în combateri.

Curtea deliberând;

Având în vedere că, procedându-se la constatarea averei succesorală, rămasă pe urma defunctului Gh. Gr. Cantacuzino, prin deciziunea ministerială No. 17,300

din 1914, s'a evaluat numai suprafața moșiilor lui, aflate în regiunile petrolifere, fiscul rezervându-și dreptul de a evalua ulterior valoarea reală a subsolului și stabili taxele de înregistrare ce se mai cuvin fiscului, în urmă, prin o decizie din 1923, fiscul face și această evaluare a subsolului, luând de bază punerea în exploatare a unei părți din terenurile pretinse petrolifere, aduse de moștenitori ca aporturi în diferite societăți, în vederea exploatării și le evaluează pe acestea la 175,000,000 lei, rezervându-și dreptul ca pe baza deciziei de impunere din 1914, să evalueze printr-o nouă decizie, plusul de valoare ce se va constata ulterior cu privire atât la terenurile puse în exploatare, cât și la cele neexploatate încă, pentru stabilirea „noilor taxe”. Moștenitorii apelează această decizie, pe motiv că, rezerva făcută de minister prin deciziunea din 1914 este inoperantă, ea fiind contra principiilor de drept în materie de impunere a succesiunilor, care nu poate purta decât asupra valorii bunurilor successorale din momentul deschiderii succesiunii, iar nicidecum asupra plus valutei ce s'ar putea câpăta ulterior, iar în subsidiar că, evaluarea subsolului moșiilor a fost exagerată și trebuie redusă la 1,000,000 lei, asupra căreia urmează a se plăti taxe successorale suplimentare odată pentru totdeauna. Tribunalul hotărăște că, impozitul pe succesiuni trebuie aplicat asupra averii existente în patrimoniul lui de cujus, în momentul deschiderii succesiunii și în condițiunile în cari se găsea atunci, considerând ca inoperantă rezerva făcută de minister prin decizia din 1914, reformează în totul deciziunea de impunere suplimentară din 1923.

Având în vedere că, este necontestat în drept că, evaluarea unei averi successorale nu se poate face decât asupra valorii bunurilor moștenite, din momentul deschiderii succesiunii, iar nu și asupra creșterii de valori ce o poate dobândi ulterior, prin faptul moștenitorilor ; această interpretare rezultă destul de evident din art. 63 legea timbrului, care se rostește că, după declararea moștenirii, Ministerul, pe baza constatării agenților săi, dă o decizie motivată, care să cuprindă averea rămasă în moștenire, evaluată conform art. 61 din acea lege. Ministerul deci, în speță, nu se putea sprijini în darea deciziei sale decât pe constatări raportate la data deschiderii succesiunii defunctului Cantacuzino, cu eliminarea împrejurărilor cari survenind ulterior, pot influența asemenea constatări și modifica adevărata valoare a bunurilor taxabile, existentă la acea dată, iar Tribunalul prin aplicarea acestor principii elementare de drept, a făcut o justă aplicare a dispozițiunilor art. 644, 651 și 658 codul civ., cum și a dispozițiunilor art. 48 legea timbrului, invocate de ministerul recurent, astfel că, din acest punct de vedere, recursul ministerului este nefundat ;

Considerând însă că, Tribunalul, după ce rezolvă astfel în drept apelul intimăților, decide că, e inoperantă rezerva ce Ministerul de Finanțe o face prin deciziunea din 1914, de a evalua și taxa ulterior subsolul terenurilor moștenite, însă în ce privește partea respectivă din deciziunea de impunere, nu se pronunță ;

Având în vedere că, potrivit art. 63 din legea timbrului însă, fiscul este în drept a percepe drepturile sale la întreaga avere succesorală și legea nu-i impune nici un termen pentru exercitarea acestui drept, prin

urmare în speță, Ministerul, mai ales că, moștenitorii nu s'au opus, a putut să-și rezerve dreptul de a evalua subsolul printr'o deciziune suplimentară, atunci când a fost în măsură să-și adune toate elementele necesare pentru facerea și a acestei evaluări, care nu poate suferi fluctuațiuni și trebuia făcută odată pentru totdeauna printr'o asemenea deciziune, astfel că Tribunalul, ca a doua instanță de fond, constatând că evaluarea se întemeiază pe baze eronate, era ținut să procedă el la stabilirea adevăratei impuneri asupra valorii reale a nemiscătoarelor din momentul deschiderii succesiunii, după cum el însuși recunoaște că impozitul trebuie aplicat, Omitând a se pronunța și în fond asupra acestei părți din deciziunea de impunere și mărginindu-se a afirma, fără altă motivare, că rezerva ministerului este inoperantă, — ceea ce nu este cazul — omisiunea sa e esențială și recursul are a fi admis atât pentru nemotivare, cât și pentru omisiune esențială.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI

Secția I

Audiența de la 21 Decembrie 1923

Președinția D-lui D. Volanschi, Prim-președinte

Ștefan Argelescu cu Dr. C. Miculescu

TERMEN. — SUSPENDARE. — ART. 3 ȘI 4 DIN LEGEA PENTRU LUAREA DE MĂSURI EXCEPȚIONALE.

EXECUTARE Silită. — ORDONANȚĂ DE ADJUDECAR DATĂ ÎN TIMPUL STĂREI DE RĂZBOI. — ANULARE. — ART. 2 AL. 6 AL. LEGEI EXCEPȚIONALE.

EXECUTARE Silită. — ORDONANȚĂ DE ADJUDECARE. — CONTESTAȚIE. — TERMEN DE INTRODUCERE. — SĂVÂRȘIREA ULTIMULUI ACT DE PROCEDURĂ. — STĂREA DE RĂZBOI. — ANULAREA ORDONANȚEI. — ART. 403 PR. CIVILĂ ART. 2 AL. 6 AL. LEGEI EXCEPȚIONALE.

CONTESTAȚIE LA EXECUTARE. — DACĂ PE CALEA PREVĂZUTĂ DE ART. 399 PR. CIVILĂ SE POATE CERE ANULAREA UNUI ACT POTRIVIT ART. 2 AL. 10 LEGEA MĂSURILOR EXCEPȚIONALE.

EXPROPIERE PENTRU CAUZĂ DE UTILITATE NAȚIONALĂ. — DESFIINȚAREA URMĂRIRILOR ȘI IPOTECILOR. — ART. 2 ȘI 158 LEGEA AGRARĂ. — ART. 73 AL. LEGI PENTRU REFORMA AGRARĂ. — DECRET 3607/918 ȘI 3681/918.

NULITĂȚI PREVĂZUTE DE LEGE. — INVOCAREA LOR DE PĂRȚI. — DACĂ NECESITA DOVADA INTERESULUI. — ART. 2 AL. 6 LEGEA EXCEPȚIONALĂ ȘI 735 PR. CIVILĂ.

EXECUTIE Silită. — ORDONANȚĂ DE ADJUDECARE. — EXECUTAREA EI PRIN JUSTIȚIE. — ART. 564 PR. CIVILĂ.

SECHESTRU JUDICIAR. — CONSERVATOR. — POSESIE PRECARĂ. — DACĂ POATE FI TRANSFORMATĂ ÎN POSESIE UTILĂ. — ART. 518 ȘI 615 PR. CIVILĂ. — ART. 1858 CIVIL.

1. Suspendarea termenelor încuviințată prin art. 3 din legea autorizând luarea de măsuri excepționale, încetând odată cu încetarea cauzei care motivează suspendarea, urmează că persoanele în profitul cărora a fost făcută, nu vor mai avea alt termen pentru a-și exercita dreptul lor, de cât în timpul ce mai rămânea să curgă în profitul lor până la epoca mobilizării, pentru îndeplinirea termenelor acordate lor de legile în ființă astăzi, fără ca acest termen să poată fi mai scurt ca o lună.

2. Potrivit art. 2 al. 6 al. legii excepționale, urmează a fi anulată executarea unei ordonanțe

de adjudecare în timpul stărei de război, chiar dacă ar fi fost rămasă definitivă.

3. Cu toate că potrivit art. 403 pr. civilă, contestațiile în materie de executare silită nu vor putea fi făcute de cât până la încheierea pe care Tribunalul o face îndată ce primește procesul-verbal de executare, constatând săvârșirea executării, totuși atunci când jurnalul Tribunalului prin care s'a autorizat executarea a fost dat în timpul mobilizării se poate cere anularea executării în conformitate cu art. 2 al. 10, fără a se putea opune tardivitatea.

4. Anularea unui act conform dispozițiilor prevăzute în art. 2 al. 10 al. legii excepționale poate fi cerută prin o contestație făcută conform art. 399 și următorii pr. civilă, de oare ce art. 2 al. 10 crează față de acest articol un avantaj în favoarea mobilizaților numai în cea ce privește timbrul.

5. Potrivit dispozițiilor legii agrare, orice urmăriți mobiliare și orice ipotecă rămân desființate de drept din ziua exproprierii, iar pretențiile de orice natură asupra pământului expropriat se vor valorifica numai asupra prețului consemnat la Casa de Depuneri, și pământul expropriat este considerat ca trecut în proprietatea Statului.

6. Dispozițiile art. 2 al. 6 al. legii măsurilor excepționale fiind formal prevăzute de lege, potrivit art. 753 pr. civilă, partea în favoarea căreia sunt admise, poate să le invoace fără a fi obligată să justifice vreun interes.

7. Atunci când debitorul urmărit nu predă de bună voie imobilul, adjudecatorul nu poate să se pună în posesie de cât prin mijlocirea justiției.

8. Conservatorul instituit conform art. 518 pr. civilă are același caracter ca și sechestrul judiciar și dacă adjudecatorul care a dobândit posesiunea imobilului, a avut și calitatea de conservator judiciar, el nu poate să intervertească posesiunea precară pe care a avut-o în această calitate, în posesiune utilă, de oare ce aceasta nu se poate face de cât în cazurile prevăzute de art. 1858 c. civil.

No. 165. — Admis în parte apelul făcut de Ștefan Argelescu în contra sentinței Trib. Bacău S. I cu No. 222/923 în proces cu C. Miculescu.

Curtea,

Având în vedere apelul declarat de Ștefan Argelescu în contra sentinței civile a Tribunalului Bacău, secția I, No. 222 din 1923, prin care s'a respins ca ne-susținută contestația făcută de acesta la executarea ordonanței de adjudecare No. 5154 din 2 August 1916 și transcrisă la No. 3046 din 3 August 1916, și s'a o-

bligat pe Șt. Anghelescu să plătească lui C. Miclescu 3.000 lei cheltueli de judecată ;

Având în vedere că, apelantul Șt. Anghelescu invocă următoarele motive de contestație : 1) că fiind mobilizat în timpul războiului, ordonanța de adjudecare nu se putea executa conform legii pentru luarea unor măsuri excepționale (art. 3, 5, 6 și art. 2, al. 10); 2) că, chiar dacă n'ar fi fost mobilizat, ordonanța de adjudecare ne fiind definitivă, în conformitate cu dispozițiunile art. 51, 52 și 53 ale decretului-lege de expropriere No. 3.617 din 15 Decembrie 1918 și art. 73 și 158 din legea agrară nu se putea face niciun act de urmărire silită în contra sa, moșia fiind supusă exproprierei și prețul de expropriere nefiind lichidat nici până acum ; 3) că, fiind domiciliat în teritoriul fost ocupat beneficiază de moratoriul prevăzut de decretul-lege publicat în Monitorul Oficial No. 243 din 1917 și 120 din 1921 și decretul No. 2.260 din 1921 ; și în consecință cere anularea actelor de urmărire făcute după 16 August 1916 ;

Având în vedere că, Vasile D. Miclescu și Dr. Constantin Miclescu, la 28 Octombrie 1914 au cerut la tribunalul Bacău, urmărirea silită a moșiei Botești zisă și Dealul Mare, situată în comuna Lecca județul Bacău, proprietatea debitorului lor Constantin Georgescu, Urmărirea s'a făcut în baza creanței de 368.700 lei, care reprezintă restul din prețul vânzării moșiei. Această moșie a fost vândută în urmă lui Șt. Anghelescu. În ziua de 21 Iunie 1916, imobilul a fost adjudecat în mod definitiv asupra lui Constantin Miclescu cu prețul de 400.000 lei ; că, la 22 Iulie 1916, Dr. C. Miclescu depunând prețul, tribunalul prin jurnalul No. 5.138 din 30 Iulie 1916, constatând depunerea prețului a dispus a se elibera lui C. Miclescu ordonanța de adjudecare ; că, în urmă s'a eliberat ordonanța de adjudecare 5.154 din 2 August 1916, care a fost transcrisă la 3 August 1916. Această ordonanță a fost investită cu formula executorie la 30 Martie 1919, și a fost executată la 1 August 1919, după cum se constată din procesul-verbal al Corpului Portăreilor din acea zi.

Având în vedere că, din actele prezentate de apelantul Ștefan Anghelescu, rezultă că, dânsul a fost mobilizat în cursul războiului ;

Având în vedere că, art. 3 al legii autorizând luarea de măsuri excepționale prevede că, termenele prescrite de lege pentru a ataca înaintea oricărei instanțe judecătorești și prin orice mijloace de drept ordinare și extraordinare, actele și hotărârile judecătorești de orice natură sunt suspendate numai în profitul militarilor chemați sub arme, sau oricărei persoane care îndeplinește un serviciu obligatoriu în armată în timpul mobilizării sau stărei de război ; că, conform art. 4 al legii, persoanele în profitul cărora se face această suspendare, nu vor avea după încetarea cauzei, care motivează suspendarea alt termen pentru a-și exercita dreptul decât timpul ce-i mai rămânea să curgă în profitul lor până la epoca mobilizării, pentru îndeplinirea termenelor acordate lor de legile astăzi în ființă, fără ca acest termen să poată fi mai scurt de o lună ;

Având în vedere că, potrivit art. 559 pr. civ. datornicul poate face recurs în contra ordonanței de adjudecare în termen de 40 zile dela data transcrierii ordonanței în registrele tribunalului de urmărire ; că, or-

donanța de adjudecare a fost transcrisă la 3 August 1916 ; că, termenul de recurs, a curs până la 15 August 1916 când s'a declarat mobilizarea, și a rămas apoi suspendat până la 1 Aprilie 1921 când armata a fost trecută pe picior de pace ; că, după această dată expirând termenul de 40 de zile prevăzut de art. 559 fără ca Șt. Anghelescu să fi făcut recurs, ordonanța de adjudecare a rămas definitivă.

Având în vedere că, Dr. C. Miclescu, susține că : 1) contestațiunea este tardivă conform art. 403 pr. civ. ; 2) că, pentru motivele trase din starea de mobilizare și moratoriu, Șt. Anghelescu are calea prevăzută de art. 2 al legii autorizând luarea de măsuri excepționale ; 3) că, pentru motivul tras din legea agrară ar avea numai calea acțiunii principale obișnuite ;

Având în vedere că, ordonanța de adjudecare, după cum s'a arătat, fiind investită cu formula executorie înainte de a fi devenit definitivă, investirea nu este valabilă, că, potrivit art. 2, al. 6 al legii excepționale nici un act de procedură sau urmărire judecătorească nu se putea face, sub pedeapsă de nulitate, în contra militarilor sau oricărei persoane care îndeplinea un serviciu obligatoriu în armată în tot timpul mobilizării și stărei de război, rezultă deci că, executarea ordonanței de adjudecare, chiar dacă ar fi fost definitivă nu se putea face în timpul stărei de război, că atât executarea ordonanței de adjudecare care a avut loc în cursul mobilizării, precum și jurnalul tribunalului No. 6.682 din 5 August 1919, prin care se constată săvârșirea executării, sunt isbite de nulitate ; că, art. 2, al. 10 al legii excepționale prescrie că, orice executare obținută în contra vreunei persoane aflate sub arme în contra dispozițiilor acestei legi se va putea anula printr'o cerere adresată justiției de către partea interesată, în termen de o lună dela comunicarea ce trebuie să i se facă după publicarea decretului de punerea armatei pe picior de pace ; că, executarea ordonanței de adjudecare a avut loc în timpul mobilizării, că art. 403 pr. civ. stabilește principiul că, contestațiile în materie de executare silită se vor putea face în tot timpul cât va ține executarea ; că, după săvârșirea celui din urmă act de executare, nu se mai poate face nicio contestație la executare, că, acest text definește că cel din urmă act de executare este încheierea pe care tribunalul va trebui s'o facă, îndată ce va primi procesul-verbal de executare constatând săvârșirea executării ; că, jurnalul tribunalului prin care s'a încuviințat executarea fiind dat în timpul mobilizării, se poate cere anularea executării în conformitate cu dispoziția cuprinsă în art. 2, al. 10, fără a se putea opune tardivitatea ;

Având în vedere că anularea unui act conform dispozițiilor prevăzute de art. 2, al. 10 al legii excepționale poate fi cerută prin o contestație introdusă potrivit art. 399 pr. civ., de oarece art. 2, al. 10 crează față de acest articol un avantaj în favoarea mobilizaților numai în ceiace privește timbrul ;

Având în vedere că, art. 51 al decretului-lege No. 3.681 din Decembrie 1918, ratificat și abrogat prin art. 158 al legii agrare, precum și art. 73 al legii pentru reforma agrară prevăd că orice urmărire imobiliară, orice ipotecă rămân desființate de drept din ziua exproprierei ; iar pretențiunile de orice natură asupra

pământului expropriat se vor valorifica numai asupra prețului consemnat la Casa de depuneri; că, conform principiului înscris în art. 2 al legii agrare, pământul expropriat în baza decretului No. 3.607 din 1918 este considerat ca trecut în proprietatea Statului dela 18 Decembrie 1918;

Având în vedere că, chestiunea care urmează a fi examinată este aceea de a se ști dacă Dr. C. Miculescu a devenit proprietar asupra moșiei Botefști înainte de 18 Decembrie 1918;

Având în vedere că, dreptul de proprietate și folosință asupra imobilului urmărit în mod silit se transmit cu efect retroactiv, conform art. 567 pr. civ. asupra persoanei adjudecatarului din momentul chiar al depunerii prețului; că, din textul art. 560 și 561 pr. civ. rezultă că, recursul este suspensiv de executare, și că în curgerea termenului de recurs nemișcătorul nu poate fi dat în posesiunea adjudecatarului;

Având în vedere că, Dr. C. Miculescu, a depus prețul la 21 Iunie 1916, că, potrivit principiului enunțat mai sus, dânsul a devenit dela acea dată proprietarul moșiei Botefști, cu singura rezervă că nu putea dobândi posesiunea moșiei decât după expirarea termenului de recurs, care suspendat în timpul războiului, a expirat la 1 Mai 1921, adică după o lună dela punerea armatei pe picior de pace, când ordonanța de adjudecare a devenit definitivă;

Având în vedere că, la 18 Decembrie 1918, când conform legii agrare partea din moșie expropriată a trecut în proprietatea Statului, Dr. C. Miculescu era proprietarul moșiei Botefști, că urmărirea silită își atinsese scopul prin adjudecarea imobilului și depunerea prețului adjudecării; că, în momentul exproprierei în baza legii agrare nu mai exista nicio urmărire asupra moșiei, Șt. Anghelescu debitorul urmărit încetase de a mai fi proprietar, proprietatea moșiei fiind transferată asupra lui C. Miculescu; că, în consecință, principiul stabilit de art. 73 al legii agrare nu este aplicabil în specie;

Având în vedere că, prin decretul No. 3.100 din 12 Noembrie 1916 și prin legea din 21 Decembrie 1916, care a ratificat acest decret, s'a acordat persoanelor domiciliante în teritoriul care a fost ocupat, pentru îndeplinirea creanțelor de orice natură o amânare de plată până la o lună după trecerea armatei pe picior de pace; că, Șt. Anghelescu susține că, având domiciliul în teritoriul care a fost ocupat beneficiază de moratoriul acordat de lege;

Având în vedere că, fiind stabilit că, Dr. C. Miculescu a devenit proprietarul nemișcătorului înainte de mobilizare, că dânsul încetase de a fi creditor atunci când s'a acordat amânarea de plată, rezultă că, dispoziția legii nu poate avea nicio aplicație în cazul care privește acest proces;

Având în vedere că, după cum s'a stabilit, ordonanța de adjudecare nu putea fi executată pentru motivul că nu era încă definitivă, și deci învestirea ei cu formula executorie e nevalabilă, că această executare s'a făcut în contra dispozițiilor art. 2, al. 6 al legii măsurilor excepționale;

Având în vedere că, C. Miculescu a susținut că, actul de punere în posesiunea imobilului în calitate de conservator nu mai avea nevoie de o altă punere în posesie; că, în anul 1923 când se face contestația, Șt. Anghelescu nu mai are nici un drept de a cere de a fi repus în posesiunea unui bun ce nu-i mai aparține, că deci nu are interes de a cere anularea procesului-verbal de punere în posesiune, că chiar dacă s'ar admite anularea, acest fapt n'ar putea avea de rezultat punerea în posesiune a lui Șt. Anghelescu, ci imobilul ar trebui să rămână în posesiunea lui C. Miculescu în calitate de conservator;

Având în vedere că, dispozițiunea prescrisă de art. 2, al. 6 al legii măsurilor excepționale că, nici un act de procedură sau urmărire nu se poate face în contra oricărei persoane care îndeplinește un serviciu obligator în armată, este prevăzută sub pedeapsă de nulitate; că în cazul când nulitatea unui act este formal prevăzută de lege, partea în favoarea căreia este admisă poate s'o invoace fără a fi obligată să justifice un interes (art. 753 pr. civ.), că după cum s'a stabilit adjudecatarul C. Miculescu a fost pus în posesiune în timpul când Șt. Anghelescu era mobilizat, că în consecință procesul-verbal de punere în posesie din 1 August 1919 încheiat de corpul portăreilor tribunalului Bacău urmează a fi anulat; că obiecțiunea ridicată de C. Miculescu că, formalitatea punerii în posesiune nu este esențială și deci putea să lipsească, nu este întemeiată; că, atunci când debitorul urmărit nu predă de bună voie imobilul, adjudecatarul nu poate să se pună în posesiune decât prin mijlocirea justiției, că acest principiu este consacrat de art. 564 pr. civ. care vorbește despre executarea ordonanței de adjudecare; că, s'a mai susținut că, C. Miculescu fiind conservatorul imobilului, era posesor precar, că prin faptul că ordonanța de adjudecare a rămas definitivă, a devenit ipso facto posesor *animo domini*;

Având în vedere că, conservatorul instituit conform art. 518 pr. civ. are caracterul de sechestrul judiciar, că intervertirea posesiunii precare în posesiune utilă nu se poate face decât în cazurile prevăzute de art. 1858 c. civ.; că, acest articol nu se poate aplica în cazul când adjudecatarul are și funcțiunea de conservator judiciar; că adjudecatarul dobândind proprietatea imobilului urmărit din momentul depunerii prețului, ideea intervertirii posesiunii din precară în posesiune *animo domini* rămâne fără aplicație posibilă;

Având în vedere că, în urma anulării actului de punere în posesiune, reintră în vigoare măsura luată de tribunal, prin care C. Miclescu a fost numit conservator al imobilului adjudecat asupra sa, că nefiind nici un motiv pentru a revoca această măsură, urmează a se respinge cererea contestatorului Șt. Anghelescu de a fi pus personal în posesiunea moșiei Botéști ;

Având în vedere că, din concluziunile scrise ar rezulta că, Șt. Anghelescu cere și anularea tabloului de distribuție a prețului ;

Având în vedere că, acest motiv nu este prevăzut nici în contestație și nici n'a fost susținut prin concluziunile orale puse înaintea Curții ; că prin urmare fiind invocat după închiderea desbaterilor nu poate fi discutat și pentru motivul că, creditorii care figurează în tabloul de distribuție n'au fost citați nici la prima instanță nici înaintea Curții ;

Pentru aceste motive, redactate de D-l Prim-Președinte, admite în parte apelul făcut de Ștefan Anghelescu precum și contestația făcută de numitul.

Semnați: *D. Volanschi, C. Macri, M. Haralamb, C. Scripcă.*

Osebită părere.

Subsemnatul sunt de aceeași părere în ce privește concluziunea la care a ajuns și majoritatea că Dr. C. Miclescu a devenit proprietar al moșiei din momentul depunerii prețului, că urmărirea era terminată înainte de mobilizare prin adjudecarea definitivă ; că exprierea din 1918 a găsit pe Miclescu ca proprietar al moșiei și nu ca creditor urmăritor căruia să i se aplice textele din legea agrară invocate de contestator și că cererea contestatorului de a fi reintegrat în stăpânirea moșiei urmează a fi respinsă nu numai din împrejurarea că, debitorul urmărit fusese deja scos din posesiunea moșiei prin numirea unui conservator, dar această cerere trebuie respinsă și ca o consecință logică a faptului că, Dr. Miclescu a fost recunoscut ca proprietar al moșiei și ca proprietar definitiv și irevocabil prin faptul că, nu s'a făcut recurs în contra ordonanței de adjudecare nici chiar în termenul prevăzut de legile excepționale ;

Astfel cum a fost redusă admiterea contestației la anularea punerii în stăpânire a adjudecatului, sunt de părere că, trebuie și dânsa respinsă pntu motivul că contestatorul nu are nici un interes de a mai cere acest lucru. În adevăr, în afară de împrejurarea că, debitorul urmărit fusese scos din posesiunea moșiei urmărite chiar în timpul urmăririi prin numirea unui conservator, dar chiar dacă ar fi avut această posesiune, din momentul depunerii prețului, adjudecatul devenind proprietar, posesiunea debitorului urmărit ar fi fost precară, căci din acel moment și fructele imobilului

se cuvin adjudecatului și deci nu se vede interesul contestatorului de a mai cere anularea punerii în stăpânire. Dar, în afară de aceasta, adjudecatul găsindu-se deja în posesiunea imobilului adjudecat, formalitatea punerii în stăpânire prevăzută de articolul 564 procedura civilă, nu mai era esențială urmării, adjudecatul se putea lipsi de dânsa și debitorul urmărit nu poate reclama nici un drept în această privință. Scopul contestației lui Anghelescu era reintegrarea în stăpânirea moșiei ca proprietar, nulitățile invocate erau numai mijloacele pentru a ajunge la acest scop, când reintegrarea a fost respinsă, cu toate că nulitățile invocate sunt formal prevăzute de lege, dar există un principiu fundamental când e vorba de judecată, că nu există acțiune în justiție fără un interes legitim, că în baza acestui principiu care nu a fost atins întru nimic prin legile excepționale, urmează ca contestația mărghinită numai la anularea punerii în posesiune urmează a fi respinsă ca fără interes. De altfel, lucru e atât de adevărat încât cu toată admiterea în parte a contestației, Anghelescu în realitate nu a câștigat nimic, hotărârea obținută nu poate fi executată întru nimic în ce privește obiectul contestației

Semnat: *C. A. Gorgos.*

TRIBUNALUL BUZAU, Secția II.

Audiența de la 7 Noembrie 1923

Președinția D-lui C. A. Papadopol, judecător

Meliade P. Hoclung și alții cu Ministerul Public.

BĂUTURI SPIRTOASE.—MONOPOLUL VÂNZĂREI.—CONTRAVENȚIE.—AMENDĂ.—CARACTER PENAL.
REVIZUIRE ÎN PENAL.—DELICTE ȘI CONTRAVENTIUNI.—FORMALITĂȚI PREVĂZUTE DE ART. 445 URM. C. PEN.
REVIZUIRE ÎN PENAL.—CERERI ÎNDREPTATE LA INSTANȚA DE FOND.—NECOMPETINȚĂ.—ART. 445 URM. C. PEN.

1. Amenda prevăzută de art. 2 din legea monopolului vânzării băuturilor este pur penală, conform art. 36 din aceeași lege, care hotărăște că toate amenzile prevăzute în această lege, în caz de insolvabilitate se vor transforma în închisoare după regulile stabilite de dreptul penal.

2. Cererile de revizuire în penal, pentru delict și contravențiuni, nu se pot face de cât după normele și cu îndeplinirea formalităților prevăzute de art. 445 și urm. pr. pen. iar nu după regurile și în cazurile prevăzute de art. 288 și 289 din pr. civ.

3. Asemenea cereri de revizuire sunt rău îndreptate la instanța de fond care a dat ultima

hotărâre, în speță Tribunalul, ele urmând să fie îndreptate și soluționate numai de Inalta Curte de Casație și Justiție.

No. 1081.— Respinsă ca rău îndreptată cererea de revizuire făcută de inculpații Miltiade P. Hociung și alții prin petițiunea înregistrată la No. 20109/922.

S'au ascultat D-l avocat George Orleanu din partea revizionist lor iar D-l procuror Gh. Marinescu în combat și reprezentând Ministerul Public.

Tribunalul

Asupra cererii de revizuire făcută prin petițiunea înregistrată la No. 20,109 din 1922 de către Miltiade P. Hociung, Vasile Mihăiță și Grigore Dumitrache, din comuna Beceni, Jud. Buzău, condamnați definitiv prin sentința penală a acestui Tribunal cu No. 597 din 1921, — cei doi dintâi la câte 5.000 lei amendă, iar ultimul la 300 lei amendă — pentru că au contravenit la dispozițiunile art. 2 din legea monopolului vânzării băuturilor.

Având în vedere că, petiționarii își întemeiază cererea lor de revizuire pe dispozițiunile art. 288 și 289 din pr. civilă și anume :

I) Că, prin sentința de condamnare No. 597 din 1921 Tribunalul a omis a se pronunța asupra unui mijloc de apărare invocat, art. 9 din legea taxei de brevet pe care dacă l-ar fi avut în vedere ar fi ordonat achitarea cum s'a întâmplat cu coinculpatul C. Cristescu, căruia admitându-i-se, în opoziția sa, acest mijloc de apărare l'a achitat prin sentința penală No. 1.081 din 1921, și

II) Pentru că din dosar se constată existența a două hotărâri definitive la aceeași afacere, una de condamnare și altă de achitare, ce nu se pot concilia, contradicându-se una pe alta.

Având în vedere susținerile revizionistului Vasile Mihăiță prin D-l avocat G. Orleanu, în admiterea cererii de revizuire și concluziunile D-ului Prim Procuror care tind la respingerea cererii, pe motiv de inadmisibilitate.

Având în vedere că, prezenta cerere de revizuire fiind făcută pe baza art. 288 și 289 pr. civ. urmează a se stabili mai întâi dacă ne găsim în fața unei cereri de revizuire de natură civilă sau penală și anume dacă amenda aplicată pe temeiul art. 2 din legea monopolului vânzării băuturilor este o amendă civilă sau penală ;

Considerând că, prin art. 36 se hotărăște că, toate amenziile prevăzute în legea monopolului vânzării băuturilor, în caz de insolvabilitate se transformă în închisoare după regulile stabilite de codul penal ;

Că, prin urmare, amenda prevăzută de art. 2 din această lege este o amendă pur penală, iar reviziunea ce s'a făcut, se referă la o chestiune penală ;

Având în vedere că, fiind vorba de o condamnățiune penală definitivă, chestiunea care se mai pune este de a se ști : pentru a se revizui o sentință penală se va

putea face revizuirea după regulile și în cazurile prevăzute de procedura civilă sau ea se va face numai după normele și în cazurile prevăzute de codul de procedură penală ?

Având în vedere că, atât doctrina spune cât și jurisprudența a hotărât, ori de câte ori ocaziunea s'a prezentat, că, revizuirea în penal, nu se poate face decât pe temeiul art. 445 și urm. din pr. penală, cum de altfel este și logic, pentru că în aceste dispozițiuni se arată cum și când se poate face o cerere de revizuire ;

Că, dacă prin art. 445 și urm. nu se tratează chestiunea revizuirii în penal decât în materie criminală, nu se poate trage concluzia că, în ceea ce privesc delictele și contravențiunile, cererile de revizuire trebuie să fie făcute după normele și în cazurile prevăzute de procedura civilă pentru că, revizuirea fiind un mijloc extraordinar de reformare a hotărâriilor definitive pronunțate de instanțele de fond, nu poate fi cerută de cât în cazurile anume prevăzute de lege și nu se poate întinde prin analogie acest drept de revizuire penală pentru delict și contravențiuni la cazurile prevăzute de procedura civilă ;

Considerând că, prin art. 445 și urm. pr. penală, se mai arată că, cererea de revizuire penală se adresează Ministerului de Justiție, care o transmite Inaltei Curți de Casație și Justiție prin D-l Procuror General al acelei Inalte Curți ; că, această instanță se pronunță asupra admisibilității cererii de revizuire și în caz de admisibilitate dispune trimiterea dosarului la instanță de fond, spre a se judeca procesul din nou ;

Că, fără a ne mai preocupa de chestiunea dacă revizuirea în materie de delict și contravențiuni este sau nu admisibilă, întrucât prin art. 445 și urm. pr. penală se arată că, singura instanță care este chemată să soluționeze cererile de revizuire în penal este Inalta Curte de Casație, urmează ca prezenta cerere de revizuire să fie respinsă de Tribunal ca rău îndreptată la instanța de fond care a dat hotărârea definitivă a cărei revizuire se cere.

Pentru aceste motive, redactate de D-l judecător de sedință Const. I. Ionescu, respinge, etc.

Semnați : *C. A. Papădopol, Const. Ionescu.*

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în întârziere a'i trimite costul abonamentului rămas neachitat.